

Arrest

nr. 95 103 van 15 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 (lees: 28 juli 2012) heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 89 095 van 4 oktober 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de zaak wordt verzonden naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. CASSIERS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 december 2011 het Rijk binnen en diende op 19 december 2011 een asielaanvraag in. Op 29 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Sjiitisch Arabier, afkomstig uit Bagdad (Irak). U bezit de Iraakse nationaliteit en woonde met uw gezin steeds te Hay Al Ameriya (Bagdad). Sinds eind 2005 was u woonachtig te Hay Al Jihad (Bagdad), nadat jullie omwille van het sektarische geweld Al Ameriya verlaten hadden. In 2008 ging u, na jaren elektronica te hebben verkocht, aan de slag voor de Iraakse firma Al Iraq Al Muwahad, voor wie u op de militaire basis van Al Taji airconditionings installeerde. In maart 2009 ging u voor een ander bedrijf, namelijk Almco, werken. Niettemin bleef u dezelfde job uitvoeren, ditmaal in de gevangenis op de Al Taji basis. In mei 2009 werd u op een bepaalde dag gevraagd de defecte airconditioning in één van de bewakingstorens na te kijken. Hoewel u begeleid werd door een Amerikaanse soldaat, werd u onderweg herkend door een van de gedetineerden, met name A. M., een persoon die lid zou zijn van het Mehdi leger en voordien nabij u in Hay Al Jihad woonde. In februari 2010 zat uw werk te Al Taji er op en werd u overgeplaatst naar de Al Tallil legerbasis te Nasseriyah (Irak), alwaar u diende mee te helpen bij de ontmanteling van het nabijgelegen Cedar Camp. Begin september 2010 kwam A. M. vrij en niet veel later benaderde hij uw vrouw. In haar bijzijn schilderde hij u af als spion en bedreigde hij u met de dood. Nadat uw vrouw u hiervan telefonisch op de hoogte bracht, besliste u niet meer naar huis terug te keren. Op 23 september 2010 zag u zich evenwel genoodzaakt toch naar huis terug te keren, daar uw dochter bij een auto-ongeluk haar been had gebroken. Per taxi reisde u naar huis. Eens aangekomen te Hay Al Jihad merkte de taxichauffeur dat jullie gevolgd werden door een andere auto, met twee inzittenden. Niet veel later werden jullie beschoten, weliswaar enkel met materiële schade tot gevolg. Eens de taxi de hoofdstraat bereikte, wisten jullie te ontkomen. De chauffeur zette u af te Hay Al Bayaa (Bagdad), vanwaar u naar uw broer A. ging te Hay Al Shuhada. Daags nadien vertrok u richting Al Hillah (Babil, Irak), alwaar u onderdook bij K. E., een vriend en oud collega. Tien dagen later besliste u dat u Irak zou verlaten, maar gezien het moeilijk was een smokkelaar te vinden, bleef u te Al Hillah wonen. Eén keer per maand of per twee maanden ontmoette u uw vrouw en kinderen bij familie te Bagdad. Problemen kende u niet meer en ook uw vrouw werd niet meer benaderd door A. M. of geconfronteerd met bedreigingen ten aanzien van uw persoon. Omdat u nog steeds schrik had, nam u op 18 december 2011 te Bagdad het vliegtuig naar Turkije, vanwaar u via een ander Europees land naar België kwam. Op 18 december 2011 kwam u hier uiteindelijk aan. Daags nadien, op 19 december 2011, vroeg u hier asiel aan. Op 25 februari 2012 vond uw vrouw te Hay Al Jihad ook nog een dreigbrief, waarin u beschuldigd wordt van spionage. Naar aanleiding van deze dreigbrief diende ze klacht in bij de politie en besliste ze samen met uw kinderen te verhuizen naar Hay Al Rusala, alwaar haar ouders woonachtig zijn.

Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van uw Iraakse identiteitskaart neer, uitgereikt in mei 2008; een kopie van uw Iraaks nationaliteitsbewijs, afgegeven op 3 oktober 2010; een proces-verbaal van de Lokale Politie te Antwerpen (België), d.d. 10 april 2012, aangaande het verlies van voornoemde identiteitsdocumenten; alsook een kopie van uw Iraaks paspoort, uitgereikt op 8 mei 2008. Daarnaast legde u ook een kopie van de identiteitskaart van uw kinderen neer; een kopie van uw oud en nieuw woonstbewijs; een kopie van uw aanvraag voor een ontheemdenvergoeding; een kopie van betaling van voornoemde ontheemdenvergoeding; en een kopie van een schadeclaim, d.d. 21 februari 2005, na een inval van het Amerikaanse leger. Ter staving van uw asielrelaas legde u dan weer volgende documenten neer: vier werkbades, waarvan drie toegang verschaften tot de Al Taji basis en één tot de Tallil basis; een kopie van een certificaat ter appreciatie van het werk dat u op de Al Taji basis uitvoerde; en een kopie van de klacht die uw vrouw op 25 februari 2012 indiende bij het politiebureau van Hay Al Jihad. Na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal, met name op 6 juni 2012, legde u ook nog een brief neer waarin u stelt dat het om veiligheidsredenen onmogelijk is voor uw vrouw om u uw origineel paspoort alsnog te bezorgen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vermeld te worden dat uw verklaringen enkele ongerijmdheden bevatten die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de door u aangehaalde vrees ondermijnen. Zo beweerde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u na het dreigement begin september 2010 niet meer van Nasseriyah (Irak) terug naar huis keerde, maar dat u zich op 23 september 2010 genoodzaakt zag toch terug te keren daar uw dochter bij een auto-ongeluk haar been had gebroken (Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, pp. 15; 18); terwijl u tijdens het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat u op 23 september 2010 toch naar huis ging omdat u niet geloofde wat uw vrouw u eerder per telefoon had verteld – met name dat A. M. u na zijn vrijlating had bedreigd (Vragenlijst CGVS, 16 februari 2012, p. 3; Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, p. 18). Voorts wist u allesbehalve aannemelijk te maken dat het schietincident waarvan u op 23 september 2010 het slachtoffer was verband hield met de bedreigingen die A. M. eerder tegen uw persoon uitte. Uw bewering dat het kort na de dreigementen gebeurde en u met niemand anders problemen hebt (Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, pp. 18-19), is in dit opzicht niet afdoende, te meer u zelf aangaf door onbekende mannen te zijn beschoten en het onmogelijk is dat A. M. wist dat u juist op die dag van Nasseriyah naar huis zou terugkeren (Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, pp. 15; 18).

Verder dient opgemerkt te worden dat uw vrees door A. M. vermoord te worden op heden niet meer actueel is. Zo diende u na het schietincident geen klacht in bij de politie (Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, p. 21), kende u na 23 september 2010 geen problemen meer en werd ook uw vrouw niet meer benaderd door A. M. of geconfronteerd met bedreigingen ten aanzien van uw persoon (Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, pp. 15-16; 17-18). Daarenboven stelde u reeds tien dagen na 23 september 2010 beslist te hebben het land te verlaten (Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, pp. 11-12), maar vertrok u uiteindelijk pas op 18 december 2011 (Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, pp. 11; 13); een gedragspatroon dat niet strookt met dat van een persoon die juist beweert omwille van bovenvermeld incident een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Uw bewering dat uw vrees wel nog actueel is daar uw vrouw na uw aankomst in België, met name op 25 februari 2012, een dreigbrief vond waarin u beschuldigd wordt van spionage (Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, p. 7) is niet afdoende, daar er geenszins geloof aan kan gehecht worden. Zo wist u de dreigbrief in kwestie niet voor te leggen (Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, p. 19). Voorts beweerde u dat u een kopie van de dreigbrief op mail had, wat nadien dan weer niet het geval bleek te zijn (Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, pp. 19-20); en liet u ook na – ondanks u de mogelijkheid werd geboden – om de dreigbrief na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal alsnog neer te leggen, en dit zonder dat u hiervoor een afdoende verklaring wist aan te voeren. Evenmin wist u aannemelijk te maken dat – indien aan voornoemde dreigbrief al geloof zou kunnen gehecht worden, quod non – de dreigbrief afkomstig was van A. M.. Uw bewering dat hij de enige is met wie u problemen hebt (Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, p. 19), is ook in dit verband niet afdoende, te meer het onwaarschijnlijk is dat A. M. anderhalf jaar geen bedreigingen meer uit om vervolgens een dreigbrief te sturen. Bovendien maakt ook de klacht die uw vrouw op 25 februari 2012 indiende bij het politiebureau van Hay Al Jihad geen melding van het feit dat u door A. M. bedreigd wordt. Uw bewering dat uw vrouw de naam van A. M. niet vermeldde daar ze merkte dat de politiecommissaris in kwestie bevriend was met voornoemde is evenmin afdoende (Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, p. 7), daar het maar weinig aannemelijk is dat uw vrouw dit merkte zonder de naam van A. M. te vermelden.

Tot slot dient ook aangehaald te worden dat uw probleem met A. M. lokaal van aard is, daar het zich beperkt tot Hay Al Jihad (Bagdad). Bovendien zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat u zich, als Sjiiet, niet elders in Irak, en in het bijzonder in Zuid-Irak zou kunnen vestigen. Uw bewering dat A. M. overall contacten heeft en u ook daar zou kunnen terugvinden (Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, p. 21), is niet overtuigend, te meer u reeds anderhalf jaar te Al Hillah (Babil) woonde zonder dat hij u wist terug te vinden. Dat u te Al Hillah, of elders, geen werk en woning heeft (Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, pp. 20-21), is een probleem van louter socio-economische aard dat op zich geen verband houdt met een van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien slaagde u er reeds anderhalf jaar in in Al Hillah te wonen en te overleven, hebt u er vrienden/kennissen en is de familie van uw moeder van Al Hillah afkomstig (Gehoorsverslag CGVS, 1 juni 2012, pp. 4; 6).

Gelet op dit alles, en in het bijzonder op het feit dat uw probleem niet langer als actueel kan beschouwd worden (cfr. supra), lijkt er op heden in Irak geen gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon te bestaan. Dientengevolge kan u de status van vluchteling dan ook niet toegekend worden. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de

Vluchtelingenconventie dient verder ook te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit (Hay Al Jihad) Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidstoestand in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat de veiligheidstoestand regionaal erg verschillend is. De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich duidelijk aftekende vanaf mei 2008, bleef ook doorgaan in 2009, 2010 en 2011. De geografische spreiding van het geweld en het daarbij horende risico voor burgers is echter regionaal nog steeds erg verschillend.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad blijkt uit een grondige analyse van de beschikbare bronnen en literatuur door CEDOCA enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht is tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012). Sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad evenwel enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel echter hetzelfde patroon als voorheen en blijven in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Kortom, uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dat dit geen situatie van "open combat" is. Er wordt actueel met andere woorden geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Gelet op hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie is het Commissariaat-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt wordt dat overigens ook uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak.

De door u neergelegde documenten veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen. Zo legde u enkel kopies neer van uw identiteitsdocumenten, en slaagde u er ook na het gehoor niet in om uw identiteit en nationaliteit aan de hand van originele stukken te bevestigen. De overige documenten die u neerlegt, betreffen louter informatieve stukken en tonen enkel aan uw gezinssituatie, uw wijziging van woonplaats, en uw werk als koeltechnieker aan. De door u neergelegde klacht bij de politie verandert, zoals reeds vermeld (cfr. supra), evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. Bovendien kon hij op basis van uw verklaringen opgesteld worden en blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat dergelijke documenten gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn in Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95).

2.2. In een eerste middel voert verzoeker aan dat *“verwerende partij hecht ten onrechte geen geloof in het actuele karakter van de gegronde vrees die verzoeker heeft”* en in een tweede middel betwist hij tevens de motivering van de commissaris-generaal *“inzake het tijdsbeslag dat de vlucht van Irak naar België in beslag nam.”* In een derde middel voert verzoeker de *“schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”* aan, en in een vierde middel de *“schending van artikelen 48/4 en 49/3 Vw. samen gelezen met art. 62 Vw., alsook schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat de middelen vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoeker verklaarde dat toen hij in Irak aan het werk was als koeltechnieker op een militaire basis, hij herkend werd door A.M., die lid was van het Mehdi leger. Na zijn vrijlating zou deze persoon verzoeker beschuldigd hebben van spionage, met de dood bedreigd, en werd verzoeker beschoten toen hij in een taxi zat.

3.3. Verzoeker toont zijn identiteit en gezinssamenstelling genoegzaam aan door middel van een identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, een kopie van de bladzijde met identiteitsgegevens uit een paspoort, een proces-verbaal van aangifte van verlies van een paspoort opgesteld door de politie Antwerpen, identiteitskaarten van zijn kinderen, twee woonstbewijzen, een aanvraagformulier en betalingsbewijs van een ontheemdenvergoeding, een schadeclaim d.d. 21 februari 2005, werkbades, een certificaat van zijn werkgever en een brief waarin hij aangeeft contact te hebben genomen met zijn vrouw om documenten te bekomen. Verzoekers nationaliteit en tewerkstelling in Irak worden niet betwist.

3.4. Verzoeker voert aan dat *“Verwerende partij heeft echter de dreigbrief die de vrouw van verzoeker in februari had ontvangen, en een cruciaal stuk ter staving van het actuele karakter van de gegronde vrees,*

geweigerd in aanmerking te nemen. (...) In het feitelijk relaas van de bestreden beslissing verwijst verwerende partij weliswaar naar een brief die verzoeker op 6 juni 2012 heeft neergelegd, doch verzoeker heeft die dag twee documenten neergelegd. (...) Eén van die twee documenten was de kopie van de dreigbrief (stuk) die verzoeker heeft voorgelegd. Blijkbaar heeft verwerende partij, ondanks de erkende ontvangst ervan, geen rekening willen houden met de dreigbrief.” Verzoeker meent dat “Die dreigbrief is van belang, daar ze een objectieve dimensie gaf aan de gegronde vrees’ die verzoeker koestert om terug naar zijn land van herkomst te gaan. Die dreigbrief confronteerde namelijk verzoeker met de dreiging die hem boven het hoofd hangt als hij zou terugkeren naar Irak, en dat die dreiging nog steeds actueel is. Die dreigbrief was een zoveelste element dat verzoeker het gevoel gaf dat het onmogelijk was om nog langer in zijn land te blijven.”

3.4.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal moet zich voor het nemen van de bestreden beslissing steunen op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de commissaris-generaal hem ten onrechte verwijt de dreigbrief waarvan hij gewag maakte niet te hebben neergelegd, nu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker na het gehoor nog aanvullende stukken heeft neergelegd, waaronder een dreigbrief. De commissaris-generaal is onzorgvuldig tewerk gegaan waar de bestreden beslissing niet gesteund wordt op alle stukken -ook de stukken neergelegd na het CGVS-verhoor- van het administratief dossier, en geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet actualiseert door middel van recente stukken.

3.4.2. Waar verzoeker stelt “*dit verzuim vanwege verwerende partij de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing aan[tast]*” herinnert de Raad eraan dat gelet op artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet de zaak door de devolutieve kracht van het beroep geheel overgaat op de Raad met alle feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen, ongeacht de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.4.3. Verzoeker kan echter niet worden bijgetreden waar hij meent dat voormelde dreigbrief een “*objectieve dimensie gaf aan de gegronde vrees*” wanneer blijkt dat verzoeker enkel een kopie neerlegt van een handgeschreven document d.d. 6 juni 2012. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat dit document door om het even wie kan geschreven zijn nu het niet ondertekend, noch gedateerd is en voorts geen andere kentekens draagt waaronder een briefhoofd. Voorts blijkt er ook geen enkel verband uit met verzoekers voorgehouden problemen noch met A.M., verzoekers beweerde belager die de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn vlucht. De dreigbrief doet dan ook niet wezenlijk af van de conclusies van de bestreden beslissing te meer daar het tweede actualiseringstuk met name een kopie van de klacht die verzoekers vrouw op 25 februari 2012 indiende bij het politiebureau van Hay Al Jihad het voorgehouden asielrelaas evenmin kan staven. Daargelaten dat de commissaris-generaal terecht opmerkt dat dergelijke documenten in Irak verhandeld worden en gemakkelijk te verkrijgen zijn, kan er hoogstens uit worden afgeleid dat verzoekers echtgenote een klacht indiende bij de politie, waarop de politie besloot om een onderzoek op te starten. Het is een eenzijdige verklaring van verzoekers vrouw en niet een bewijs van de waarachtig van de aangeklaagde feiten. Daarenboven kan bezwaarlijk worden gesteld dat bescherming wordt gezocht wanneer verzoekers vrouw essentiële gegevens achterhoudt, met name dat A. M. de bedreigingen uit, en aldus zelf een eventueel nuttig onderzoek verhindert. Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat fotokopieën geen bewijswaarde hebben nu ze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135) en documenten om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook ondersteund dienen te worden door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat in casu niet het geval is.

3.5. De commissaris-generaal wijst op “*ongerijmdheden*” in verzoekers verklaringen inzake de gebeurtenissen en zijn handelingen in september 2010. Waar verzoeker op de DVZ verklaarde dat hij op 23 september naar huis terugkeerde omdat hij niet geloofde wat zijn vrouw hem aan de telefoon had

verteld, beweerde hij op het CGVS in strijd hiermee dat hij in september 2010 besloten had om gelet op de dreigementen niet meer naar huis terug te keren, en dit pas deed toen hij hierdoor genoodzaakt was omdat zijn dochter bij een auto-ongeluk haar been gebroken had. Voorts stelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zijn belager A.M. betrokken was bij de schietpartij, nu hij zelf expliciet ontkent dat hij door onbekende mannen werd beschoten en dat het "onmogelijk" is dat A.M. wist dat hij die dag op de terugweg was naar huis. Hoe dan ook, daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan niet worden ingezien dat verzoekers voorgehouden probleem met een zekere A.M. nog actueel is, laat staan dat hij hiervoor nood heeft aan internationale bescherming, temeer nu verzoeker alvorens zijn vlucht nog lange tijd probleemloos bij een vriend kon verblijven, elders in Irak.

3.6. Waar de commissaris-generaal stelt dat de geloofwaardigheid van verzoekers vrees wordt ondermijnd doordat hij na het schietincident nog anderhalf jaar verbeidde alvorens te vluchten, en in die tijd bij een vriend kon verblijven zonder problemen te ondervinden, argumenteert verzoeker *"dat zijn oorspronkelijk geplande vlucht uit Irak door omstandigheden buiten zijn wil is mislukt, en dat verzoeker vervolgens op een later tijdstip moest vluchten. Vrij snel na het schietincident van 23 september 2010 nam verzoeker contact op met een smokkelaar die hem naar Europa zou brengen. Verzoeker betaalde deze mensen een bedrag van 9.000,00 dollar. Het plan mislukte echter, omdat leden van de smokkelaarsbende in februari 2011 in België waren aangehouden. (...) De geplande vlucht van verzoeker viel dus in februari 2011 in het water. Inmiddels had verzoeker echter wel al een grote geldsom betaald, en moest hij dus terug geld verdienen om Irak te ontvluchten."* Verzoeker *"kon ook niet eeuwig bij zijn vriend op de boerderij blijven onderduiken"* en *"heeft vervolgens op zo clandestien mogelijke wijze nog een twee tot drie maanden gewerkt"*. Verzoeker *"heeft deze gegevens niet vroeger kunnen inroepen in de administratieve procedure aangezien hij bang was dat het Belgische gerecht hem zou verplichten om te getuigen tegen de bewuste aangehouden smokkelaars. Verzoeker wilde niet verwickeld raken in een rechtszaak tegen mensensmokkelaars, gezien hij net Irak had ontvlucht om niet langer in voortdurende vrees te moeten leven."*

3.6.1. De vaststelling dat verzoeker het slachtoffer was van wanpraktijken van een smokkelaarsbende, wat leidde tot *"het mislukken van een eerdere vluchtpoging"*, zware financiële verliezen en leidde tot het uitstellen van zijn vertrek uit Irak, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekers voorgehouden problemen sindsdien ophielden en hij nog lange tijd probleemloos elders in Irak kon verblijven en er ook kon werken voor een bedrijf.

3.6.2. Er wordt dan ook niet aangetoond dat verzoeker wordt gevisieerd in Irak door een individu die volgens verzoeker tot het Mehdi leger zou behoren. Minstens -en zoverre al noodzakelijk- wordt niet aangetoond dat er voor verzoeker geen intern vluchtalternatief voorhanden is. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming omwille van de socio-economische motieven die hij in dit verband aanvoert, aangezien deze geen nexus hebben met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.7. Voorts gaat verzoeker in het verzoekschrift niet in op de overige bevindingen van de commissaris-generaal, in het bijzonder de ongerijmdheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen, die grondslag vinden in het administratief dossier, pertinent zijn en dan ook onverminderd overeind blijven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Volgens verzoeker *“beperkt verwerende partij zich voor wat betreft het verplichte onderzoek naar de toepasselijkheid van art. 48/4 op de situatie van verzoeker tot een algemene schets van de huidige situatie in Bagdad. (...) Verwerende partij geeft dus zelf aan dat ze voor het onderzoek in het kader van artikelen 48/4 en 49/3 Vw. enkel kijkt naar de algemene situatie “voor burgers uit Bagdad”. Nochtans moet elke aanvraag individueel worden onderzocht. Men moet persoonlijk een risico op ernstige schade lopen. Enkel verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst is onvoldoende. Dit geldt bijgevolg ook voor verwerende partij, die de subsidiaire beschermingsstatus moet onderzoeken. In de bestreden beslissing werd derhalve de motiveringsplicht door verwerende partij geschonden.”*

4.3. Uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier, waarin de veiligheidssituatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt besproken, blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen,...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat de situatie in Bagdad momenteel niet van die aard is dat er een *“open combat”* heerst en dat er geen hevige en voortdurende of onderbroken gevechten plaatsvinden tussen opstandelingen enerzijds en ordetroepen anderzijds. Voorts wordt in deze informatie terdege rekening gehouden met het feit dat in verzoekers regio van herkomst nog bomaanslagen en doelgericht geweld voorkomen, doch blijkt hieruit dat het geweld in Bagdad in steeds mindere mate willekeurig van aard is en grotendeels een doelgericht karakter vertoont. De aanslagen die er nog plaatsvinden zijn in regel gericht tegen specifieke doelgroepen en verzoeker toont niet aan tot dergelijke groep te behoren. Ondanks er in Bagdad bij momenten nog zware aanslagen plaatsvinden, is de situatie er niet van die aard dat er sprake is van veralgemeend willekeurig geweld (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie). Waar verzoeker nog betoogt dat de informatie over de situatie in Bagdad onvoldoende nauwkeurig is, dient te worden vastgesteld dat gelet op wat voorafgaat hij in het geheel niet aantoont dat of op welke wijze zijn situatie zou afwijken van de situatie van de andere modale burgers in Bagdad.

4.4. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming verder beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, maakt verzoeker gelet op wat voorafgaat evenmin aannemelijk dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK